

[Vivike.]

skolegang og ind på en navigationsskole og tage styrmands- og skibsførereksamen er en ualmindelig hård belastning med de forudsætninger, 7 års skolegang giver. Men med 10 års skolegang er den unge 17 år, og efter 5 måneder på sømandsskole — og det er det, der kommer — nærmer han sig de 18 år. Jeg vil altså foretrække denne aldersgrænse.

Det, jeg er uenig med ministeren om, hvor nødig jeg end vil være det, men af saglige grunde må være, er § 7 og § 8, hvor der i § 7 står, at en sømand kan fratræde i fremmed havn efter 9 måneder, men i § 8 efter 6 måneder, og så kan han altså få betalt det halve af sin hjemrejse. Jeg tror, socialistisk folkeparti i udvalget vil stille forslag om, at der står 6 måneder både i § 7 og i § 8.

Så er der spørgsmålet om retten til at tage afsked. Hvis nu et skib går til en krigsførende havn — vi har jo haft eksemplerne her nu desværre i mange år med skibe, der er sendt til Saigon, og det er klart, at det var en farlig plads at anløbe — så kan sømanden jo forlange sig afmønstret, men han skulle selv betale sin hjemrejse. Her har vi altså igen en af de forbedringer, der er i lovforslaget: nu skal han kun betale det halve af sin hjemrejse. Men altså, ved sejlads til krigsførende havne, eller hvor der er stor fare for sømandens liv og helbred, eller til havne, hvor der er udbrudt eller er ondartede epidemier, kan sømanden i dag forlange sig afmønstret, inden man kommer til havnen, og få det halve af hjemrejsen betalt. Vi mener imidlertid, at han bør have hele hjemrejsen betalt. Nu skal det da indrømmes, at en reder kan sende et skib til en havn, og så udbryder der krig omkring den havn, eller der udbryder en epidemi, og det kan rederen jo ikke på forhånd vide. Den reder, der sendte skibet til Saigon, vidste, at der var de forhold, der var, og det vidste sømanden også, men det kan altså ske under rejsen. Der har vi den idé i socialistisk folkeparti, at det er rederen, der er uskyldig, og derfor er det staten, der må betale hjemrejsen for sømanden i de tilfælde — og det vil jo være ganske få tilfælde.

Den forbedring, ministerens lovforslag indeholder, vil som nævnt koste en 4-5 mill. kr. Det er givetvis et skøn, det ved vi, men vi kan ikke få andet end et skøn. Men lad os

så sige, det bliver 4-5 mill. kr.; sætter vi så det i forhold til de omtrent 4 milliarder kr. i fremmed valuta, som dansk skibsfart indsejler, er det jo ikke store penge.

§ 61 siger, at i tilfælde af, at sømanden har mistet sine ejendele i kraft af forlis, sørøveri, brand, havari el. lign., kan han få erstatning. Der vil jeg støtte den socialdemokratiske ordfører i, at vi må have tyveri med ind. Der er langt mere tyveri i skibene i dag i udenlandske havne, og det hænger sammen med, at skibsbesætningerne er langt mindre, end de var før; førhen var det sådan, at vagtmanden var ved landgangen, og han havde overblik over hele skibssiden, og det kan vagtmanden i dag ikke have, for så bliver han sendt ned, han skal ordne det ene og det andet nede i skibet, og mens han er dernede, bliver der smidt en stor krog op med et stykke tovværk henne agter, og så er der nogle folk, der klatrer op dér og saver døre ud, og de kan ruffe et helt lukaf simpelt hen. Det, en sømand, navnlig en ugift sømand, har med sig i dag, kan være temmelig dyre ting, og den enkelte sømand kan ikke tyveriforsikre sig, det lader sig ikke gøre; der er ingen forsikringsselskaber, der vil forsikre ham mod tyveri. Jeg håber, vi i udvalget kan drøfte mulighederne for at få det med ind under den nævnte paragraf.

Men sagt med disse få ord viser socialistisk folkeparti en meget stor velvilje over for forslaget og håber på visse forbedringer under udvalgsarbejdet.

Handelsministeren (Erling Jensen): Jeg skal takke for en fra alle sider meget velvillig behandling af det nye forslag til sømandslov.

Jeg skal specielt til hr. Bertel Pedersen sige, at jeg er enig med ham i hans vurdering af, at dette nye lovforslag betegner en overordentlig væsentlig nydannelse både i opbygning, i form, i sprogbrug og da heldigvis især i indhold.

Jeg er helt opmærksom på den stikordsproblematik til praktisk anvendelse af loven, som både hr. Bertel Pedersen og flere andre ordførere har nævnt. Jeg skal gøre opmærksom på, at det jo ikke længere er nogen almindelig form i dansk lovgivning, og at vi både i denne situation og i andre har ment også at behøve at tage et rimeligt hensyn til, at love opstilles ensartet og føl-